

Flor de tornada

Encara avui se'n recorda Ella. Passejava pels carrers de la ciutat, la seva, d'on ella es sentia, mentre anava capficada en les quatre coses que li calia comprar pel sopar d'aquell vespre. Com feia ben sovint, vestia les primeres peces de roba que havia trobat a l'armari. No hi havia temps per rumiar quin conjunt era el millor. Mai havia fet massa cas de les modes i tampoc és que tingués un gran gust per mudar-se. La seva mare sempre li deia que una dona havia de ser fina i elegant, però en la seva essència no hi havia lloc per cap dels dos adjectius. Als seus 41 anys encara era soltera, sense gaire pretendents a les rodalies. Qualsevol moment era idoni, per la mare, per matisar que això era degut a no fer-li cas en els seus consells. Ella reia cada cop que hi pensava, si fos per la mare, hauria de desviure's per fer feliç primer, al meu marit. Afortunadament, ser soltera no era la seva major preocupació. El seu real patir va començar quan un infant, acompanyat del seu pare, li va dir - Senyora gran, li ha caigut el mocador – i li va donar. Instants després es va aturar un moment envaïda pel pensament 'M'ha dit senyora gran?', 'Per què gran?' Va donar-li tombs a aquell comentari, que evidentment no romandria serè. Aquell dard d'innocència se li havia clavat al cor, fent-se palesa la immensa dimensió de l'oblit on desava tancada amb pany i clau la consciència de en qui s'havia convertit. A partir d'aquell dia de tardor, a aquella dona de ciutat li va canviar el somriure... Una sensació indescriptible li va recorre tot el cos... S'estava fent vella. 'Amb quin permís?', 'Qui havia donat l'autorització?'. Com a flaixos d'experiències viscudes en l'època en que encara vivien els seus avis van ser recuperats d'algun racó de la ment. Ella era petita i no va poder

gaudir de la seva companyia tant com li hauria agradat perquè van morir quan tenia 11 anys, només recordava com la mare els cuidava i com l'àvia li va ensenyar els punts més senzills per fer mitja, amb unes agulles que per aquell temps li anaven grans. Ella poc sabia què en volia de la vida que li havien concedit, però quelcom sí que tenia molt clar, sent que no volia fer-se vella ni que l'haguessin de cuidar. Tal dia, com una mena de compulsió esfereïdora la va prendre, duent-la a obrir calaixos cercant totes les cremes a l'abast possible per empastifar-se pel cos, amb l'únic resultat d'obtenir un mar de llàgrimes que semblava inescrutable. Ella, esgotada, es va colar dins el llit i al cap de l'estona, adormir. L'endemà no en va sortir en tot el dia, ni tampoc al dia següent. Al tercer dia sí que es va aixecar perquè el seu cap no hi havia dia que no truqués per conèixer l'estat en que es trobava i quan tornaria a la feina, ja semblant-li massa. Vestida de negre, vestida de nit, vestida de dol va agafar l'autobús per anar a la feina. Duia guants en un dia de primavera. Tothom la mirava de forma estranya, però això tant li donava, perquè la seva preocupació era una altra. Al finalitzar la jornada de treball va decidir tornar a casa caminant i així ho faria a partir de llavors. Havent passat pocs dies d'ençà que vestia el seu cos de fosc, va ser obsequiada amb una flor. La noia de la botiga de flors del ben mig d'un carrer rutinàriament transitat per Ella, li'n va regalar una de petitona, senzilla i ben groga, sense intercanviar ni tan sols una paraula. Fet que es va anar repetint al llarg dels dies i de les estacions, va rebre flors amb molta planta, flors d'infininitat de colors, flors que encara no ho eren, però n'estaven a punt... Mai va haver intercanvi de mots, però aquestes dues dames s'entenien, utilitzaven, com podríem dir... el llenguatge de les flors, cadascuna amb el seu paper ben definit en aquesta conversa. Ella duia d'un inici les flors

que rebia a la mà, però amb els dies, va trobar una bona diversitat de llocs per transportar aquell present fins a casa seva, entre els cabells, a la butxaca de l'abric, entre els seus botons i fins i tot, als cordons de les sabates. D'aquesta manera, el color va anat seduïnt de nou la seva presència. Rumia que rumiaràs, Ella no sabia com agrair-li el gest, ja convertit en rutinari de la seva presència, l'entrega de bocins de color i alhora somriures, li donaven, inconscientment, en un valor d'allò més preuat. Havia de ser quelcom fet per Ella, però 'què sabia fer?'. Ella carregada amb varies bosses va sortir de la merceria, les agulles ja no l'hi anaven grans... Mitja! Bé, n'havia sabut fet, tot just els punts més senzills... Se'n recordaria? Era tan senzill com intentar-ho! L'inici va resultar una mica entortolligat, llana de diferents colors amunt i avall, rodolant per terra, barrejant-se entre sí, feia i desfeia i ho tornava a intentar. Fins que sí, se'n va sortir! I com si les seves mans fossin dirigides per mans expertes, va anar reproduint amb relativa facilitat cadascuna de les flors que li havien estat regalades tot aquell temps enrere. N'eren moltíssimes, ocupaven una gran superfície però hi van cabre totes elles cosides en un dels jerseis, negre, que havia lluit últimament. Es sobreposaven unes a les altres, però ben avingudes i van cabre. El dia següent va resultat un dia com qualsevol altre, el transport públic fins a la feina, la jornada, el camí de tornada... Bé, no! El camí de tornada exactament no. Tot just abans de sortir de la feina, se'l va posar. Envaint-la immediatament una lluentor radiant va plegar per aquell dia i va caminar cap a casa i va veure de lluny la floristeria i va somriure i s'hi va aturar davant i sense dir res, se'l va treure, va allargar els braços i li va dir a cau d'orella – Té, l'hem teixit plegades i ara és per tu -.

